Rättsfallssamlingen

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT
MACIEJ SZPUNAR
föredraget den 8 juli 2021 [1]

Mål C-422/20

RK
mot
CR

(begäran om förhandsavgörande från Oberlandesgericht Köln (Regionala överdomstolen i Köln, Tyskland))

”Begäran om förhandsavgörande – Civilrättsligt samarbete – Erkännande – Arv och europeiskt arvsintyg – Behörighet vid lagval – En domstol vid vilken talan tidigare väckts har avvisat talan på grund av sin bristande behörighet”

I. Inledning

1. Det föreskrivs i artikel 4 i förordning (EU) nr 650/2012, [2] med rubriken ”Allmän behörighet”, att ”[d]omstolarna i den medlemsstat där den avlidne hade hemvist vid sin död ska vara behöriga att fatta beslut om arvet i dess helhet”. Det kriterium som fastställs i denna bestämmelse för att fastställa domstols behörighet motsvarar det som föreskrivs i artikel 21.1 i förordningen, med rubriken ”Allmän regel”, för att fastställa den lag som är tillämplig på arvet i dess helhet.

2. Dessa kriteriers sammanhang gör det möjligt att allmänt säkerställa iakttagandet av den princip om överensstämmelse mellan tillämplig lag och forum [3] som det hänvisas till i skäl 27 i förordning nr 650/2012. Det anges i detta skäl att reglerna i den förordningen är tänkta att se till att den myndighet som handlägger arvet i de flesta fall kommer att tillämpa den egna lagstiftningen.

3. Det är enligt artikel 22.1 i förordning nr 650/2012 tillåtet att låta lagen i den stat där en person är medborgare vid tidpunkten för sitt val eller vid sin död styra rätten till personens arv i dess helhet. Ett sådant val kan äventyra denna princip om överensstämmelse mellan tillämplig lag och forum. Genom denna förordning har emellertid system införts för att säkerställa att nämnda princip iakttas även när det gäller lagval. Det följer särskilt av artikel 6 a, jämförd med artikel 7 a,

[1] Originalspråk: franska.

[2] Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 650/2012 av den 4 juli 2012 om behörighet, tillämplig lag, erkännande och verkställighet av domar samt godkännande och verkställighet av officiella handlingar i samband med arv och om inrättandet av ett europeiskt arvsintyg (EUT L 201, 2012, s. 107).

[3] Se mitt förslag till avgörande i målet Oberle (C-20/17, EU:C:2018:89, punkt 104).

i nämnda förordning att domstolarna i en medlemsstat vars lag har valts av den avlidne ska vara behöriga att pröva saken, om en domstol vid vilken talan tidigare väckts har avvisat talan på grund av sin bristande behörighet på begäran av någon av parterna i målet.

4. Dessa bestämmelser är centrala i den andra tolkningsfrågan, som domstolen ska pröva i förevarande mål, genom vilken den hänskjutande domstolen vill få klarhet i huruvida, och i så fall i vilken mån, den omständigheten att en domstol vid vilken talan tidigare väckts i ett arvsmål har avvisat talan på grund av sin bristande behörighet är bindande för den domstol i en annan medlemsstat vid vilken talan därefter väckts.

5. På EU-domstolens begäran ska detta förslag till avgörande begränsas till en bedömning av denna fråga.

II. Tillämpliga bestämmelser

6. Artikel 6 i förordning nr 650/2012 har rubriken ”Avvisande av talan vid lagval”. I punkt a i den artikeln föreskrivs följande:

”När den lag som i enlighet med artikel 22 har valts av den avlidne att tillämpas på arvet är lagen i en medlemsstat, gäller följande för den domstol vid vilken talan väckts enligt artikel 4 eller 10:

a) Domstolen får på begäran av någon av parterna i målet avvisa talan om den bedömer att domstolarna i den medlemsstat vars lag har valts är bättre lämpade att pröva arvsmålet med hänsyn till praktiska omständigheter när det gäller arvet, såsom parternas hemvist och placeringen av tillgångarna.”

7. Artikel 7 i förordningen har rubriken ”Behörighet vid lagval”. I punkt a i den artikeln föreskrivs följande:

”Domstolarna i en medlemsstat vars lag har valts av den avlidne i enlighet med artikel 22 ska ha behörighet att pröva arvsmålet om

a) en domstol inför vilken talan tidigare väckts i samma fall har avvisat talan i enlighet med artikel 6”.

8. Artikel 22 i förordningen har rubriken ”Lagval”. Det föreskrivs i punkt 1 i den artikeln att ”[e]n person får låta rätten till sitt arv i dess helhet styras av lagen i den stat där personen är medborgare vid tidpunkten för sitt val eller vid sin död”.

9. Det anges i artikel 83.4 i förordningen att ”[o]m ett förordnande om kvarlåtenskap gjordes före den 17 augusti 2015 i enlighet med den lag som den avlidne kunde ha valt i enlighet med denna förordning ska den lagen anses ha valts som den lag som är tillämplig på arvet”.

III. Bakgrund, förfarandet och tolkningsfrågorna

10. Efter det att hennes make avlidit den 9 mars 2017 ansökte CR vid Amtsgericht Düren (Distriktsdomstolen i Düren, Tyskland) om utfärdande av ett nationellt arvsintyg och ett europeiskt arvsintyg på grundval av ett gemensamt testamente som upprättats i enlighet med tysk rätt år 1990, genom vilket CR och hennes make hade utsett varandra till ensamma arvtagare. Den avlidne hade senast hemvist i Spanien.

11. RK, som är bror till den avlidne, bestred CR:s ansökan.

12. Genom beslut av den 20 december 2017 biföll Amtsgericht Düren (Distriktsdomstolen i Düren) CR:s ansökan.

13. Efter det att RK hade gett in ett överklagande till den hänskjutande domstolen, Oberlandesgericht Köln (Regionala överdomstolen i Köln, Tyskland), upphävde denna domstol beslutet med motiveringen att endast spanska domstolar var behöriga, i enlighet med kriteriet om den avlidnes ”hemvist” vid tidpunkten för dödsfallet, i den mening som avses i artikel 4 i förordning nr 650/2012.

14. Den 29 april 2019 erhöll CR ett beslut från Juzgado de Primera Instancia e Instrucción no 3 d’Estepona (förundersökningsdomstol nr 3 i Estepona, Spanien), av vilket det framgår att denna domstol, på begäran av sökanden, beslutade att ”avstå från att pröva saken, eftersom de tyska domstolarna är bättre lämpade att pröva arvsmålet samt på grundval av de praktiska omständigheterna, såsom CR:s hemvist och den omständigheten att huvuddelen av de aktuella tillgångarna är belägna i Tyskland”.

15. CR ingav, genom en notariell handling av den 29 augusti 2019, en ny ansökan om utfärdande av arvsintyg tillsammans med detta beslut till Amtsgericht Düren (Distriktsdomstolen i Düren). Genom beslut av den 19 februari 2020 biföll nämnda domstol på nytt CR:s ansökan, eftersom den ansåg att den hade internationell behörighet. Den spanska domstol vid vilken CR hade väckt talan hade nämligen avvisat talan på grund av sin bristande behörighet enligt artikel 6 a i förordning nr 650/2012.

16. Genom överklagande av beslutet av den 19 februari 2020 bestred RK på nytt detta beslut och målet hänsköts till den hänskjutande domstolen.

17. Mot denna bakgrund beslutade Oberlandesgericht Köln (Regionala överdomstolen i Köln), genom beslut av den 28 augusti 2020, som inkom till domstolen den 8 september 2020, att vilandeförklara målet och ställa följande frågor till EU-domstolen:

”1) Krävs det för att det, i enlighet med vad som föreskrivs i artikel 7 a i förordning nr 650/2012, ska anses att en domstol vid vilken talan tidigare väckts har avvisat talan på grund av sin bristande behörighet, att domstolen i fråga uttryckligen har förklarat sig sakna behörighet eller kan det räcka med en icke-uttrycklig förklaring, om det av denna tolkningsvis följer att domstolen har förklarat sig sakna behörighet?

2) Är den domstol i en medlemsstat vars behörighet anses följa av att den domstol i en annan medlemsstat vid vilken talan tidigare väckts har avvisat talan på grund av sin bristande behörighet behörig att pröva huruvida villkoren var uppfyllda för att den domstol vid vilken talan tidigare väckts skulle kunna fatta beslut enligt artiklarna 6 a och 7 a i förordning nr 650/2012? I vilken omfattning är det beslut som meddelats av en domstol vid vilken talan tidigare väckts bindande?

   Särskilt uppkommer följande frågor:

   a) Är den domstol i en medlemsstat vars behörighet anses följa av att den domstol i en annan medlemsstat vid vilken talan tidigare väckts har avvisat talan på grund av sin bristande behörighet behörig att pröva om den avlidne på giltigt sätt har valt medlemsstatens lag i enlighet med artikel 22 i förordning nr 650/2012?

   b) Är den domstol i en medlemsstat vars behörighet anses följa av att den domstol i en annan medlemsstat vid vilken talan tidigare väckts har avvisat talan på grund av sin bristande behörighet behörig att pröva huruvida någon av parterna i målet enligt artikel 6 a i förordning nr 650/2012 har framställt en begäran om att den domstol vid vilken talan tidigare väckts ska avvisa talan på grund av sin bristande behörighet?

   c) Är den domstol i en medlemsstat vars behörighet anses följa av att den domstol i en annan medlemsstat vid vilken talan tidigare väckts har avvisat talan på grund av sin bristande behörighet behörig att pröva huruvida den domstol vid vilken talan tidigare väckts gjorde en riktig bedömning när den antog att domstolarna i den medlemsstat vars lag har valts är bättre lämpade att pröva arvsmålet?

3) Är artiklarna 6 a och 7 a i förordning nr 650/2012, vilka förutsätter lagval ’i enlighet med artikel 22’, tillämpliga även om den avlidne inte uttryckligen eller underförstått har valt lag i ett testamentariskt förordnande som gjordes före den 17 augusti 2015, utan den lag som ska tillämpas på arvet endast kan följa av artikel 83.4 i förordning nr 650/2012?”

18. Skriftliga yttranden har inkommit från CR, den spanska och den italienska regeringen samt Europeiska kommissionen. Det har inte hållits någon förhandling.

IV. Bedömning

A. Inledande anmärkningar om den andra frågan och dess syfte

19. Den hänskjutande domstolen har ställt sin andra fråga för att få klarhet i huruvida, när en domstol i en medlemsstat vid vilken talan tidigare väckts i ett arvsmål har avvisat talan på grund av sin bristande behörighet enligt artikel 6 a i förordning nr 650/2012, den domstol vid vilken talan därefter väckts enligt artikel 7 a i denna förordning kan pröva huruvida de villkor som anges i den förstnämnda bestämmelsen var uppfyllda när beslutet att avvisa talan på grund av bristande behörighet fattades.

1. De villkor som avses i den andra tolkningsfrågan

20. I den andra frågans första del har den hänskjutande domstolen allmänt hänvisat till villkoren i artiklarna 6 a och 7 a i förordning nr 650/2012. Nämnda domstol har emellertid riktat in denna fråga på tre särskilda villkor som ska vara uppfyllda för att den domstol vid vilken talan först väcks ska kunna avvisa talan på grund av sin bristande behörighet till förmån för domstolarna i den medlemsstat där arvlåtaren var medborgare. Den andra frågan, som består av tre delfrågor, avser närmare bestämt om de sistnämnda domstolarna kan pröva, för det första, huruvida den domstol vid vilken talan tidigare väckts gjorde en riktig bedömning när den fann att lagen i denna medlemsstat har valts eller ska anses ha valts för att tillämpas på arvet, för det andra, huruvida någon av parterna i målet har framställt en begäran enligt artikel 6 a i förordning nr 650/2012 vid den domstol där talan tidigare väckts och, för det tredje, huruvida den domstol vid vilken talan tidigare väckts gjorde en riktig bedömning när den fann att domstolarna i nämnda medlemsstat är bättre lämpade att pröva arvsmålet.

21. Även om de tre delfrågorna föregås av orden ”särskilt uppkommer följande frågor”, omfattar den hänskjutande domstolens frågor emellertid inte andra omständigheter som kan vara relevanta för den domstol vid vilken talan därefter har väckts enligt artikel 7 a i förordning nr 650/2012. [4] Det framgår nämligen av redogörelsen för skälen till begäran om förhandsavgörande, såvitt avser den andra frågan, att den hänskjutande domstolen har begränsat dess omfattning till att endast gälla de villkor som den hänvisar till i samma delfrågor.

2. Förhållandet mellan den andra frågans första del och den tredje frågan

22. Det förefaller i princip föreligga en bristande överensstämmelse mellan den andra frågans första del och den tredje frågan.

23. Även om det i den andra frågans första del hänvisas till ett lagval som gjorts i enlighet med artikel 22 i förordning nr 650/2012, framgår det nämligen av formuleringen av den tredje frågan att enligt den hänskjutande domstolen kunde arvlåtaren inte välja tysk lag på grundval av denna bestämmelse och att tillämpningen av denna lag följer av artikel 83.4 i förordningen. I anslutning till denna tankegång har den hänskjutande domstolen ställt sin tredje fråga för att få klarhet i huruvida artiklarna 6 a och 7 a i nämnda förordning, som förutsätter lagval ”i enlighet med

[4] Den hänskjutande domstolen har i synnerhet inte begärt att domstolen ska fastställa vare sig huruvida domstolarna i den medlemsstat där arvlåtaren var medborgare kan pröva huruvida den domstol vid vilken talan tidigare väckts var behörig enligt artiklarna 4 eller 10 i förordning nr 650/2012 eller huruvida det beslut som fattats av den domstol vid vilken talan tidigare väckts omfattades av tillämpningsområdet för denna förordning, eller fastställa huruvida en avvisning på grund av bristande behörighet enligt artikel 6 a i nämnda förordning har verkan i alla förfaranden som rör arvet efter den avlidne eller endast i de förfaranden där saken är densamma som i det förfarande i samband med vilket talan i det aktuella målet har avvisats på grund av bristande behörighet. Det är utrett att den spanska domstolen var behörig enligt artikel 4 i samma förordning. Det finns inte heller något som tyder på att saken i det mål som inletts vid den spanska domstolen väsentligen skiljer sig från saken i det mål som pågår vid den hänskjutande domstolen.

artikel 22”, även är tillämpliga när lagen i den stat där arvlåtaren var medborgare är tillämplig enligt artikel 83.4 i samma förordning och följaktligen när ”… den lagen [ska] anses ha valts som den lag som är tillämplig på arvet”. [5]

24. Den anmärkning som CR har framfört, enligt vilken den första delfrågan ”går utöver” artikel 83.4 i förordning nr 650/2012, skulle kunna ge intryck av att CR har påtalat den motsägelse som nämns i punkterna 22 och 23 ovan. CR har även påstått att den spanska domstolen, vid prövningen av sin behörighet, har gjort en bedömning av artikel 22 i förordningen. Det kan emellertid inte uteslutas att CR genom detta påstående försöker visa att domstolarna i den medlemsstat där arvlåtaren var medborgare inte kan kontrollera tillämpningen av lagen i denna stat, oberoende av om denna tillämpning följer av artikel 22 (den andra frågans första del) eller av artikel 83.4 i nämnda förordning (den tredje frågan).

25. Den spanska regeringen har dessutom påpekat att domstolen i denna medlemsstat, som har avvisat talan på grund av sin bristande behörighet till förmån för de tyska domstolarna, har gjort gällande att den avlidne, innan förordning nr 650/2012 trädde i kraft, hade upprättat ett testamente på grundval av sin nationella lagstiftning, det vill säga tysk lag, vilket enligt artikel 83.4 i denna förordning automatiskt innebar att denna lag valdes som tillämplig lag på arvet.

26. Att vid bedömningen av den andra frågans första del anse att domstolarna i den medlemsstat där den avlidne var medborgare, vid vilka talan väckts enligt artikel 7 a i förordning nr 650/2012, inte kan pröva huruvida den domstol vid vilken talan tidigare väckts gjorde en korrekt bedömning när den fann att lagen i denna medlemsstat har valts eller ska anses ha valts för att tillämpas på arvet, skulle under alla omständigheter leda till att den bristande överensstämmelse som nämns i punkterna 22 och 23 ovan är föga relevant. Dessutom kan den omständigheten att nämnda lag inte har valts enligt artikel 22 i förordningen, utan ska anses ha valts på grundval av artikel 83.4 i förordningen, inte leda till att domstolarna i den medlemsstat där arvlåtaren var medborgare, genom beslutet att avvisa talan på grund av bristande behörighet, är tvungna att tillämpa förordningen, trots att arvet inte omfattas av förordningens tidsmässiga tillämpningsområde *(ratione temporis)*. [6]

27. Under dessa omständigheter ska den första delfrågan, för att kunna ge den hänskjutande domstolen ett användbart svar, förstås så, att den syftar till att fastställa huruvida domstolen i den medlemsstat vars behörighet ska anses följa av att den domstol vid vilken talan tidigare

[5] För fullständighetens skull vill jag påpeka att det framgår av förordning nr 650/2012 dels att förordningen, med undantag för några artiklar som är tillämpliga tidigare, ska tillämpas från och med den 17 augusti 2015 (artikel 84 andra stycket), dels att den är tillämplig på arv efter personer som avlidit den 17 augusti 2015 eller efter detta datum (artikel 83.1). Lösningarna i dessa bestämmelser avseende förordningens tidsmässiga tillämpningsområde *(ratione temporis)* kan, betraktade var för sig, medföra ett bortseende från de förordnanden om kvarlåtenskap som gjorts före den 17 augusti 2015. För att undvika denna situation införde unionslagstiftaren ytterligare övergångsbestämmelser i artikel 83 i förordningen. I artikel 83.2 i förordningen föreskrivs följande: ”Om den avlidne före den 17 augusti 2015 hade valt vilken lag som skulle vara tillämplig på arvet, ska detta val anses giltigt, om det uppfyller villkoren i kapitel III eller om det är giltigt vid tillämpningen av den internationella privaträtt som var gällande då lagvalet gjordes, i den stat där den avlidne hade sin hemvist eller i någon eller några av de stater där den avlidne var medborgare. ” I artikel 83.4 i förordning nr 650/2012 föreskrivs dessutom följande: ”Om ett förordnande om kvarlåtenskap gjordes före den 17 augusti 2015 i enlighet med den lag som den avlidne kunde ha valt i enlighet med denna förordning ska den lagen anses ha valts som den lag som är tillämplig på arvet.” Såsom domstolen tidigare har påpekat avser den förstnämnda bestämmelsen ”att bevara testatorns vilja och för att detta val ska vara giltigt ska det uppfylla de villkor som fastställs i nämnda bestämmelse”, medan den sistnämnda bestämmelsen ”behandlar … de fall där ett förordnande om kvarlåtenskap inte innehåller ett sådant val”. Se dom av den 16 juli 2020, E.E. (Domstols behörighet och tillämplig lag vid arv) (C-80/19, EU:C:2020:569, punkt 92).

[6] Angående övergångsbestämmelserna i förordning nr 650/2012, se fotnot 5.

väckts har avvisat talan på grund av sin bristande behörighet kan pröva huruvida den sistnämnda gjorde en korrekt bedömning när den fann att lagen i denna medlemsstat har valts eller ska anses ha valts för att tillämpas på arvet.

28. Det är visserligen riktigt att den första delfrågan, såsom den har omformulerats, tycks föregripa svaret på den tredje frågan. Det följer nämligen av den att artiklarna 6 a och 7 a i förordning nr 650/2012 kan tillämpas när lagen i den medlemsstat där arvlåtaren var medborgare anses ha valts på grundval av artikel 83.4 i denna förordning.

29. Såsom samtliga parter har gjort gällande är, för det första, artiklarna 6 a och 7 a i förordning nr 650/2012 emellertid tillämpliga i en sådan situation. För det andra, för det fall domstolarna i den medlemsstat där den avlidne var medborgare inte kan pröva huruvida den domstol vid vilken talan först väckts korrekt har funnit att lagen i denna medlemsstat har valts eller ska anses ha valts för att tillämpas på arvet (den första delfrågan), borde frågan huruvida denna domstol kan avgöra målet på grundval av artikel 6 a i förordning nr 650/2012, när lagen i den medlemsstat där arvlåtaren hade sitt medborgarskap anses ha valts på grundval av artikel 83.4 i förordningen, inte ha avgjorts av domstolarna i den medlemsstat där den avlidne var medborgare utan av den domstol vid vilken talan först väckts. Om detta antagande visade sig vara riktigt, skulle domstolarna i denna medlemsstat än mindre kunna avfärda en sådan tolkning som den som gjorts gällande av samtliga parter med hänvisning till att dessa bestämmelser inte är tillämpliga samtidigt.

30. Jag erinrar om att förevarande förslag till avgörande, i enlighet med EU-domstolens begäran, kommer att begränsas till en bedömning av den andra tolkningsfrågan. Jag kommer först att redogöra för parternas ståndpunkter vad gäller de tre villkor som den hänskjutande domstolen har hänvisat till (avsnitt B). Därefter kommer jag att analysera systemet i artiklarna 6 a och 7 a i förordning nr 650/2012 för att besvara denna fråga (avsnitt C).

B. Parternas ståndpunkter

31. CR och den italienska regeringen har hävdat att en domstol i en medlemsstat vars lag har valts eller ska anses ha valts av arvlåtaren inte kan pröva huruvida de villkor som avses i den andra frågans tre delar var uppfyllda när den domstol vid vilken talan tidigare väckts beslutade att avvisa talan på grund av sin bristande behörighet.

32. Den spanska regeringen anser att artiklarna 6 a och 7 a i förordning nr 650/2012 ska tolkas på så sätt att en domstol i en medlemsstat, vars behörighet följer av en avvisning av talan på grund av bristande behörighet, inte kan pröva det tidigare avvisningsbeslutet. Enligt nämnda regering är den domstolen emellertid skyldig att pröva sin egen behörighet och följaktligen kontrollera huruvida dess nationella lagstiftning har valts av den avlidne (den första delfrågan) och huruvida den domstol vid vilken talan tidigare väckts har avvisat talan på grund av sin bristande behörighet. Den spanska regeringen har inte preciserat de praktiska följderna av denna tolkning, vilken huvudsakligen grundar sig på en jämförelse av artiklarna 7 och 15 i förordningen. Nämnda regering har gjort gällande att om en talan som väcks vid en domstol i en medlemsstat avser en arvsfråga som domstolen inte är behörig att ta upp enligt denna förordning ska domstolen, enligt sistnämnda artikel, självmant förklara sig obehörig.

33. Den spanska regeringen har dessutom åberopat domarna Overseas Union Insurance m.fl.[7] och Gasser,[8] och erinrat om att domstolen, inom ramen för Brysselkonventionen,[9] har slagit fast att frågan huruvida en domstol är behörig bland annat avgörs direkt av bestämmelserna i denna konvention, vilka gäller för båda domstolarna och som båda domstolarna har samma rätt att tolka och tillämpa.

34. Den spanska regeringen har även hänvisat till definitionen av begreppet dom i artikel 3.1 g i förordning nr 650/2012[10] och erinrat om att det system för ömsesidigt erkännande som har införts genom denna förordning endast gäller för avgöranden som omfattas av denna definition.

35. Kommissionen har för sin del hävdat att ett beslut att avvisa talan på grund av bristande behörighet, som fattas enligt artikel 6 a i förordning nr 650/2012, ska vara bindande för den domstol vid vilken talan senare väckts, med hänsyn till att någon av parterna har begärt att talan ska avvisas på grund av bristande behörighet (den andra delfrågan) och att domstolarna i den medlemsstat vars lag har valts har ansetts vara bättre lämpade att pröva arvsmålet (den tredje delfrågan). Till stöd för denna tolkning har kommissionen bland annat hänvisat till domen Gothaer Allgemeine Versicherung m.fl.,[11] som den anser är tillämplig i förevarande fall.

36. Enligt kommissionen kan den domstol vid vilken talan senare väckts däremot pröva huruvida valet av tillämplig lag enligt artikel 22 i förordning nr 650/2012 är giltigt (den tredje delfrågan). Det finns nämligen en viss motsägelse mellan den allmänna principen att den domstol vid vilken talan senare väckts inte kan pröva ett beslut att avvisa talan på grund av bristande behörighet och den omständigheten att den domstol vid vilken talan senare väckts är den domstol som ska fastställa tillämplig lag. Den domstol vid vilken talan senare väckts bör således kunna pröva huruvida lagvalet till förmån för domstolsstatens lag är giltigt, inte vad gäller internationell behörighet, utan dess verkan i fråga om lagval. Vad gäller denna behörighet har den domstol vid vilken talan tidigare väckts i förevarande fall nämligen grundat sitt avgörande på sin egen bedömning av artikel 6 a i förordning nr 650/2012, vilken i samtliga fall förutsätter ett lagval enligt artikel 22 i denna förordning.

C. Det system som föreskrivs i artiklarna 6 a och 7 a i förordning nr 650/2012

37. Såsom har påpekats i doktrinen,[12] har det system som föreskrivs i artiklarna 6 a och 7 a i förordning nr 650/2012 motiverats av doktrinen om olämpligt forum *(forum non conveniens)*, som även återspeglar andra bestämmelser i unionens internationella privaträtt, såsom artikel 12 i denna förordning, artikel 15 i förordning (EG) nr 2201/2003[13] samt artiklarna 33 och 34 i förordning (EU) nr 1215/2012.[14]

7 Dom av den 27 juni 1991 (C-351/89, EU:C:1991:279, punkt 23).

8 Dom av den 9 december 2003 (C-116/02, EU:C:2003:657, punkt 48).

9 Konventionen av den 27 september 1968 om domstols behörighet och om verkställighet av domar på privaträttens område (EGT L 299, 1972, s. 32), i dess lydelse enligt efterföljande konventioner om nya medlemsstaters tillträde till denna konvention (nedan kallad Brysselkonventionen).

10 Enligt lydelsen av artikel 3.1 g i förordning nr 650/2012.

11 Dom av den 15 november 2012 (C-456/11, EU:C:2012:719).

12 Se Marongiu Buonaiuti, F., ”Article 6” i Calvo Caravaca, A.L., Davì, A., Mansel, H.P., *The EU Succession Regulation. A Commentary*, Cambridge University Press, Cambridge, 2016, s. 165.

13 Rådets förordning av den 27 november 2003 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar i äktenskapsmål och mål om föräldraansvar samt om upphävande av förordning (EG) nr 1347/2000 (EUT L 338, 2003, s. 1).

14 Europaparlamentets och rådets förordning av den 12 december 2012 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EUT L 351, 2012, s. 1).

38. Särdragen hos detta system skiljer sig emellertid från de typiska uttrycken för doktrinen om olämpligt forum *(forum non conveniens)*. De faktorer som gör det möjligt att besvara den andra tolkningsfrågan måste således huvudsakligen stå att finna i förordning nr 650/2012 i sig. Dessa faktorer avser, för det första, arten av de villkor som avses i de tre delfrågorna och som ska vara uppfyllda vid ett beslut att avvisa talan på grund av bristande behörighet enligt artikel 6 a i förordningen, för det andra, kvalificeringen av beslutet som ett avgörande som omfattas av det system för erkännande som har införts genom förordningen, och, för det tredje, den verkan som beslutet har vad gäller befogenhetsfördelningen mellan medlemsstaterna.

1. Arten av de villkor som avses i de tre delfrågorna

39. Artikel 6 a i förordning nr 650/2012 avser ett fakultativt beslut att avvisa talan på grund av bristande behörighet. Även om villkoren avseende valet av lagen i en medlemsstat där arvlåtaren var medborgare (den första delfrågan) och förekomsten av begäran från någon av parterna att talan ska avvisas på grund av bristande behörighet (den andra delfrågan) är uppfyllda, är den domstol vid vilken talan tidigare väckts inte alls skyldig att avvisa talan på grund av bristande behörighet till förmån för domstolarna i denna medlemsstat: den *får* göra det *om den bedömer* att dessa domstolar är bättre lämpade att pröva arvsmålet. Den omständigheten att ett beslut att avvisa talan på grund av bristande behörighet, enligt artikel 6 a i förordning nr 650/2012, antas (eller inte antas) omfattas av dess bedömning utgör ett starkt indicium på att beslutet inte ska kontrolleras av domstolarna i en annan medlemsstat, åtminstone i den mån beslutet avser den omständigheten att domstolarna i denna medlemsstat har ansetts vara bättre lämpade att pröva arvsmålet (den tredje delfrågan).

40. En begäran att talan ska avvisas på grund av bristande behörighet enligt artikel 6 a i förordning nr 650/2012 (den andra delfrågan) ska dessutom formuleras och ges in till den domstol vid vilken talan tidigare väckts på det sätt som föreskrivs i *lex fori*. Denna domstol kan således med lätthet även pröva huruvida en sådan begäran har getts in till den av någon av parterna i förfarandet och har verkningar som medför att den kan avvisa talan på grund av sin bristande behörighet.

41. Den spanska regeringen har medgett att de villkor som avses i den andra frågans andra och tredje del inte behöver prövas av den domstol vid vilken talan tidigare väckts, men anser att det följer av artikel 7 jämförd med artikel 15 i förordning nr 650/2012 att en domstol i en medlemsstat i vilken arvlåtaren var medborgare är skyldig att pröva sin egen behörighet och följaktligen kontrollera huruvida dess nationella rätt har valts av den avlidne och huruvida den domstol vid vilken talan tidigare väckts har avvisat talan på grund av sin bristande behörighet (den första delfrågan). Det förefaller som om detta argument grundas på en tolkning av dessa bestämmelser enligt vilken de faktorer som det hänvisas till genom lydelsen av den förstnämnda bestämmelsen ska prövas av domstolen i den medlemsstat där arvlåtaren var medborgare. [15]

42. Även om den hänskjutande domstolen genom sin andra fråga har begärt att domstolen ska tolka artiklarna 6 a och 7 a i förordning nr 650/2012, anges de villkor som den hänskjutande domstolen har hänvisat till i sina tre delfrågor i den förstnämnda bestämmelsen. Dessa villkor reglerar behörigheten för de domstolar som avses i artiklarna 4 och 10 i förordningen eller, närmare bestämt, huruvida dessa domstolar kan avvisa talan på grund av att de saknar den behörighet som de är skyldiga att utöva, utom i de fall som uttryckligen föreskrivs i förordningen.

[15] De faktorer som rör frågan huruvida den avlidne har valt sin nationella lag och huruvida den domstol vid vilken talan tidigare väckts på grundval av dennes hemvist har avvisat talan på grund av sin bristande behörighet återspeglas i formuleringen av artikel 7 i förordning nr 650/2012, enligt vilken denna bestämmelse avser ”domstolarna i en medlemsstat vars lag har valts av den avlidne i enlighet med artikel 22 ”, vilka är behöriga om ”en domstol inför vilken talan tidigare väckts i samma fall har avvisat talan i enlighet med artikel 6”.

43. De villkor som den hänskjutande domstolen har hänvisat till i sina tre delfrågor omfattas däremot endast indirekt av artikel 7 a i förordningen, eftersom den är tillämplig ”om en domstol inför vilken talan tidigare väckts i samma fall har avvisat talan i enlighet med artikel 6”. I den första delen av artikel 7 i förordningen hänvisas det visserligen till ”[d]omstolarna i en medlemsstat vars lag har valts av den avlidne i enlighet med artikel 22”. Villkoret om valet av lagen i denna medlemsstat anges emellertid redan i artikel 6 i förordningen.[16] Vad gäller hänvisningen i artikel 7 a syftar den endast till att bestämma de domstolar som avses i den bestämmelsen.

44. Den prövning som dessa domstolar gör enligt artikel 15 i förordning nr 650/2012 ska således avse huruvida det på grundval av artikel 6 a i förordningen har fattats ett beslut om att avvisa talan på grund av bristande behörighet. Frågan huruvida de villkor som den hänskjutande domstolen har hänvisat till i den andra frågans tre delar är uppfyllda ska däremot prövas av en domstol som är behörig enligt artikel 4 eller 10 i förordningen. Genom att göra detta prövar den domstolen i praktiken villkoren för sin behörighet. Såsom framgår av domarna Overseas Union Insurance m.fl.[17] och Gasser,[18] till vilka den spanska regeringen har hänvisat, är den domstol vid vilken talan därefter har väckts inte i något fall bättre lämpad än den domstol vid vilken talan tidigare väckts att uttala sig om den sistnämnda domstolens behörighet.

45. Denna bedömning påverkas inte av kommissionens argument genom vilket den förefaller antyda att villkoret avseende valet av lagen i den medlemsstat där arvlåtaren var medborgare är av dubbel karaktär. Det förefaller som om detta argument grundas på tolkningen enligt vilken den domstol vid vilken talan tidigare väckts endast prövar valet av den lag som är tillämplig på arvet mot bakgrund av behörighetsreglerna, vilket innebär att det ankommer på den domstol vid vilken talan därefter har väckts att pröva detta val mot bakgrund av lagvalsreglerna.

46. Det finns emellertid inget som tyder på att det i förordning nr 650/2012 görs åtskillnad mellan ett val av tillämplig lag som är giltigt mot bakgrund av behörighetsreglerna och ett val som är giltigt mot bakgrund av lagvalsreglerna. Det rör sig fortfarande om ett val som gjorts (eller anses ha gjorts) på grundval av samma bestämmelser i förordningen och, såsom har påpekats i doktrinen, konstaterandet av den domstol vid vilken talan tidigare väckts att det föreligger ett giltigt lagval ska inte prövas på nytt av domstolarna i den medlemsstat vars lag har valts, vid vilka talan väcks enligt artikel 7 a i förordningen.[19] Dessutom medför en avvisning av talan på grund av bristande behörighet till förmån för dessa domstolar att överensstämmelsen mellan forum och ius kan upprätthållas.

[16] ”När den lag som i enlighet med artikel 22 har valts av den avlidne att tillämpas på arvet är lagen i en medlemsstat …”

[17] Dom av den 27 juni 1991 (C-351/89, EU:C:1991:279, punkt 23).

[18] Dom av den 9 december 2003 (C-116/02, EU:C:2003:657, punkt 48).

[19] Se Bonomi, A., ”Article 6” i Bonomi, A., Wautelet, P., *Le droit européen des succession. Commentaire du règlement (UE) nº 650/2012, du 4 juillet 2012*, Bruylant, Bryssel, 2016, s. 219. Se, för ett liknande resonemang, även Marongiu Buonaiuti, F., ”Artikel 7” i Calvo Caravaca, A.L., Davì, A., och Mansel, H.P., *The EU Succession Regulation. A Commentary*, Cambridge University Press, Cambridge, 2016, s. 174.

2. Beslutet att avvisa talan på grund av bristande behörighet såsom ett avgörande som omfattas av systemet för erkännande

47. Såsom kommissionen har påpekat följer det av domen Gothaer Allgemeine Versicherung m.fl.,[20] såvitt avser förordning (EG) nr 44/2001,[21] som har ersatt Brysselkonventionen, att ett beslut genom vilket domstolen i en medlemsstat avvisar talan på grund av sin bristande behörighet på grundval av en prorogationsklausul utgör ett avgörande som omfattas av det system för erkännande som har införts genom förordningen och är bindande för domstolarna i andra medlemsstater vad gäller konstaterandet om klausulens giltighet.

48. Eftersom bestämmelserna i Brysselkonventionen, som domstolen hänvisade till i domen Gothaer Allgemeine Versicherung m.fl. för att komma fram till denna lösning, inte skiljer sig väsentligt från bestämmelserna i förordning nr 650/2012, anser jag att de lärdomar som dras av domen i målet Gothaer Allgemeine Versicherung m.fl.[22] kan överföras på denna förordning.

49. Följaktligen är, i tillämpliga delar *(mutatis mutandis)*, ett beslut om avvisning av talan på grund av bristande behörighet bindande för domstolarna i andra medlemsstater när det gäller bedömningen att villkoren i artikel 6 a i förordning nr 650/2012 var uppfyllda när beslutet fattades, om domstolen prövade dessa villkor.[23]

50. De villkor som anges i artikel 6 a i förordning nr 650/2012 utgör nämligen behörighetsvillkor, i vid bemärkelse, som särskilt avgör huruvida den domstol vid vilken talan tidigare väckts kan avvisa talan på grund av sin bristande behörighet.[24] Ett beslut att avvisa talan på grund av bristande behörighet omfattas dessutom av det system för erkännande som har införts genom förordning nr 650/2012. Iakttagandet av principen om ömsesidigt förtroende för rättskipningen inom medlemsstaterna, vilken ligger till grund för tillämpningen av förordningens bestämmelser om erkännande och verkställighet av domar,[25] medför dessutom att ett erkännande av nämnda beslut endast får nekas i de fall som föreskrivs i förordningen. Enligt detta synsätt får, enligt artikel 41 i nämnda förordning, ett beslut att avvisa talan på grund av bristande behörighet vilket meddelats i en medlemsstat inte omprövas i sak. Den omständigheten att det inte görs någon omprövning i sak ska normalt även gälla för den tillämpning som domstolen har gjort av de harmoniserade behörighetsreglerna.[26] Vidare får en domstol i en annan medlemsstat enligt artikel 40 i förordningen, där skälen för att neka erkännande anges, inte neka erkännande av ett beslut att avvisa talan på grund av bristande behörighet enbart av det skälet att den anser att unionsrätten har tillämpats på ett felaktigt sätt i det beslutet.[27]

[20] Dom av den 15 november 2012 (C-456/11, EU:C:2012:719).

[21] Rådets förordning (EG) nr 44/2001 av den 22 december 2000 om domstols behörighet och om erkännande och verkställighet av domar på privaträttens område (EGT L 12, 2001, s. 1).

[22] Dom av den 15 november 2012 (C-456/11, EU:C:2012:719).

[23] Domstolen fann nämligen, i domen av den 15 november 2012, Gothaer Allgemeine Versicherung m.fl. (C-456/11, EU:C:2012:719, punkt 41), att ett avgörande varigenom domstolen i en medlemsstat har avvisat talan på grund av sin bristande behörighet på grundval av en prorogationsklausul, med motiveringen att klausulen är giltig, binder domstolarna i andra medlemsstater såväl vad avser den domstolens avgörande i domslutet om bristande behörighet som vad avser giltighetsförklaringen av klausulen i domskälen, vilka utgör nödvändigt stöd för domslutet. Av detta drar jag slutsatsen att en domstol vid vilken talan först väckts, i domslutet eller i domskälen, ska ange att de villkor som avses i den andra tolkningsfrågans tre delar har prövats i samband med antagandet av det beslut genom vilket talan avvisats på grund av bristande behörighet, så att den domstol vid vilken talan senare väckts, på grundval av domslutet och/eller dessa skäl, ska kunna fastställa att ett beslut om avvisning av talan på grund av bristande behörighet har fattats enligt artikel 6 a i förordning nr 650/2012, vilket är bindande för denna domstol med avseende på de tre villkoren, utan att nämnda domstol kan ifrågasätta att den prövning som gjorts av den domstol vid vilken talan tidigare väckts är välgrundad.

[24] Se punkt 42 ovan.

[25] Dom av den 23 maj 2019, WB (C-658/17, EU:C:2019:444, punkt 52).

[26] Se, analogt, domen av den 15 november 2012, Gothaer Allgemeine Versicherung m.fl. (C-456/11, EU:C:2012:719, punkt 37).

[27] Se även, analogt, domen av den 11 maj 2000, Renault (C-38/98, EU:C:2000:225, punkt 33).

51. Denna lösning förklaras dessutom av den omständigheten att ett beslut att avvisa talan på grund av bristande behörighet enligt artikel 6 a i förordning nr 650/2012 kan prövas inom rättsordningen i den medlemsstat där den domstol vid vilken talan tidigare väckts är belägen. Denna prövning kan även omfatta kontrollen av de villkor som avses i den andra frågans tre delar. För att säkerställa en enhetlig tolkning av bestämmelserna i denna förordning inom unionen kan domstolarna i den rättsordningen dessutom begära ett förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF.

52. Med iakttagande av principen om ömsesidigt förtroende för rättskipningen i medlemsstaterna kan en domstol i en annan medlemsstat, vid vilken talan därefter väckts enligt artikel 7 a i förordning nr 650/2012, inte träda i stället för de domstolar som svarar för domstolsprövningen inom rättsordningen i den medlemsstat där den domstol vid vilken talan tidigare väckts är belägen. Av det föregående följer att en domstol vid vilken talan därefter väckts inte kan pröva de villkor som avses i den andra frågans tre delar, om dessa villkor har prövats av den domstol vid vilken talan tidigare väckts.

3. Verkan av en avvisning på grund av bristande behörighet enligt artikel 6 a i förordning nr 650/2012

53. Enligt artikel 22.1 i förordning nr 650/2012 får en person låta rätten till sitt arv i dess helhet styras av lagen i den stat där personen är medborgare. Det föreskrivs i artikel 83.4 i förordningen att denna lag ska anses ha valts som den lag som är tillämplig på arvet. En domstol vid vilken talan tidigare väckts enligt artikel 4 eller artikel 10 i förordningen kan endast avvisa talan på grund av sin bristande behörighet till förmån för domstolarna i den *medlemsstat* där arvlåtaren var medborgare. Om lagen i en tredjestat har valts (eller ska anses ha valts) som den lag som är tillämplig på arvet, får en domstol vid vilken talan tidigare väckts inte avvisa talan på grund av sin bristande behörighet till förmån för domstolarna i denna tredjestat.

54. I doktrinen har flera anledningar som kan förklara den lösningen betraktats, samtidigt som ingen av dem har ansetts vara helt övertygande. [28] En annan anledning kan följa av den verkan som en avvisning på grund av bristande behörighet har, vilken medför att domstolarna i den medlemsstat där arvlåtaren var medborgare automatiskt bli behöriga. Domstolar i ett tredjeland vilka inte tillämpar förordning nr 650/2012 kan inte vara tvungna, enligt artikel 7 a i förordningen, att utöva den behörighet som en domstol i en medlemsstat har förklarat sig sakna. Dessa domstolar åtnjuter inte heller det ömsesidiga förtroende mellan medlemsstaterna som ligger till grund för förordningen.

55. Lagstiftarens avsikt att betona verkan av att talan avvisas på grund av bristande behörighet bekräftas av en analys av förarbetena till förordning nr 650/2012.

56. Det föreskrevs nämligen i förslaget till förordning, [29] i dess artikel 5.1, att ”[n]är den avlidne … utnyttjat möjligheten att välja vilken medlemsstats rättsordning som ska tillämpas på arvskiftet får den domstol vid vilken saken anhängiggörs enligt artikel 4, på begäran av någon av parterna och om den anser den domstol vars rättsordning valts bättre lämpad att pröva saken, låta handläggningen av målet vila och uppmana parterna att vända sig till den andra medlemsstatens

[28] Se Bonomi, A., a.a., s. 214.

[29] Förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om behörighet, tillämplig lag, erkännande och verkställighet av domar och officiella handlingar i samband med arv och om inrättandet av ett europeiskt arvsintyg (KOM(2009) 154 slutlig) (nedan kallad ”förslaget till förordning).

domstolar”. Det föreskrevs i samma artikel att den domstol vid vilken talan först väckts skulle fortsätta att utöva behörighet, dels om talan inte väcktes vid domstolarna i den medlemsstat vars rättsordning valts inom en frist som satts ut av den förstnämnda domstolen,[30] dels om domstolarna i den medlemsstat vars rättsordning valts inte förklarade sig behöriga att pröva ärendet inom högst åtta veckor från den dag ärendet anhängiggjorts hos dem.[31]

57. Övergången av behörigheten till domstolarna i den medlemsstat vars lag valts av arvlåtaren skedde således inte automatiskt,[32] utan när dessa domstolar, till följd av att talan väckts i ett arvsmål, hade godtagit den. Såsom har noterats i doktrinen återspeglar denna lösning, utan att förbigå skillnaderna mellan dem,[33] den lösning som finns i artikel 15 i förordning nr 2201/2003.

58. Efter parlamentets yttrande vid första behandlingen[34] blev den lösning som valdes i artikel 5 i förslaget till förordning slutgiltig, vilken återfinns i artiklarna 6 a och 7 a i förordning nr 650/2012. Den genomförda ändringen bekräftar unionslagstiftarens avsikt att inte anta den lösning enligt vilken domstolarna i den medlemsstat vars lag har valts skulle ha kunnat avvisa talan på grund av deras bristande behörighet.

59. En bedömning enligt vilken domstolarna i den medlemsstat vars lag har valts eller ska anses ha valts som den lag som är tillämplig på arvet kan pröva huruvida villkoren i artikel 6 a i förordning nr 650/2012 var uppfyllda vid tidpunkten för antagandet av beslutet att avvisa talan på grund av bristande behörighet, skulle under dessa omständigheter i praktiken kunna leda till att dessa domstolar gavs möjlighet att frånsäga sig den behörighet som följer av detta beslut och skulle därmed försvaga systemet enligt artiklarna 6 a och 7 a i förordningen.

60. Den domstol som har avvisat talan på grund av sin bristande behörighet enligt artikel 6 a i förordning nr 650/2012 skulle inte automatiskt få ny behörighet, vilket skulle kunna leda till situationer med rättsvägran.[35] En tolkning enligt vilken domstolarna i den medlemsstat där arvlåtaren var medborgare inte kan pröva huruvida de villkor som avses i de tre delfrågorna var uppfyllda gör det således möjligt att undvika risken för en negativ behörighetskonflikt som skulle kunna uppstå om den domstol vid vilken talan tidigare väckts avvisade talan på grund av sin bristande behörighet och om domstolen i den medlemsstat där arvlåtaren var medborgare ansåg att villkoren i artikel 6 a i förordningen inte var uppfyllda.

61. Med hänsyn till, för det första, arten av de villkor som avses i de tre delfrågorna, vilka avgör huruvida den domstol vid vilken talan tidigare väckts kan avvisa talan på grund av att den saknar den behörighet som den i princip är skyldig att utöva,[36] för det andra, kvalificeringen av beslutet att avvisa talan på grund av bristande behörighet som ett avgörande som omfattas av det system för erkännande som har införts genom förordning nr 650/2012,[37] och, för det tredje, avsikten att

30 Artikel 5.2 i förslaget till förordning.

31 Artikel 5.3 i förslaget till förordning.

32 Kommissionen bekräftade för övrigt detta genom att ange att ”hänskjutande till en domstol som är bättre lämpad domstol inte bör ske automatiskt när den avlidne har valt lagen i en annan medlemsstat”. Se förslaget till förordning, s. 5.

33 Se Lein, E., ”A Further Step Towards a European Code of Private International Law: The Commission Proposal for a Regulation on Succession”, *Yearbook of Private International Law*, 2009, vol. XI, s. 119 och 120.

34 Europaparlamentets ståndpunkt fastställd vid första behandlingen den 13 mars 2012, EP-PE_TC1-COD (2009) 157.

35 I vissa fall skulle en sådan situation teoretiskt sett visserligen kunna undvikas genom tillämpning av artikel 11 i förordning nr 650/2012, i vilken det föreskrivs ett *forum necessitatis*. I denna bestämmelse föreskrivs emellertid villkor som kan utesluta dess tillämpning när domstolar i två medlemsstater redan har ansett sig sakna behörighet att pröva ett arvsmål.

36 Se punkterna 42–44 ovan.

37 Se punkt 52 ovan.

säkerställa den verkan som unionslagstiftaren har avsett att beslutet ska ha,[38] föreslår jag att den andra tolkningsfrågan ska besvaras enligt följande. Artiklarna 6 a och 7 a i förordning nr 650/2012 ska tolkas på så sätt att den domstol i en medlemsstat vars behörighet anses följa av att den domstol vid vilken talan tidigare väckts har avvisat talan på grund av sin bristande behörighet inte är behörig att pröva, för det första, huruvida den domstol vid vilken talan tidigare väckts gjorde en riktig bedömning när den fann att lagen i denna medlemsstat har valts eller ska anses ha valts för att tillämpas på arvet, för det andra, huruvida någon av parterna i målet har framställt en begäran enligt artikel 6 a i nämnda förordning vid den domstol där talan tidigare väckts och, för det tredje, huruvida den domstol vid vilken talan tidigare väckts gjorde en riktig bedömning när den fann att domstolarna i nämnda medlemsstat är bättre lämpade att pröva arvsmålet, om dessa tre villkor har prövats av den domstol vid vilken talan tidigare väckts.

V. Förslag till avgörande

62. Mot bakgrund av det ovanstående föreslår jag att domstolen besvarar den andra tolkningsfrågan, som ställts av Oberlandesgericht Köln (Regionala överdomstolen i Köln, Tyskland), på följande sätt:

Artiklarna 6 a och 7 a i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 650/2012 av den 4 juli 2012 om behörighet, tillämplig lag, erkännande och verkställighet av domar samt godkännande och verkställighet av officiella handlingar i samband med arv och om inrättandet av ett europeiskt arvsintyg, ska tolkas på så sätt att den domstol i en medlemsstat vars behörighet anses följa av att den domstol vid vilken talan tidigare väckts har avvisat talan på grund av sin bristande behörighet inte är behörig att pröva, för det första, huruvida den domstol vid vilken talan tidigare väckts gjorde en riktig bedömning när den fann att lagen i denna medlemsstat har valts eller ska anses ha valts för att tillämpas på arvet, för det andra, huruvida någon av parterna i målet har framställt en begäran enligt artikel 6 a i nämnda förordning vid den domstol där talan tidigare väckts och, för det tredje, huruvida den domstol vid vilken talan tidigare väckts gjorde en riktig bedömning när den fann att domstolarna i nämnda medlemsstat är bättre lämpade att pröva arvsmålet, om dessa tre villkor har prövats av den domstol vid vilken talan tidigare väckts.

[38] Se punkt 54 ovan.